

Forsaaende den ærede Ordfører har henvist til de tydske Lithografier, som i den senere Tid i Slet Skikkelse og til billige Priser have indfueget sig her i Landet, og som forulempe Kunstnerne og gjør det vanskeligt for dem, der ville levere gode Arbejder, at konkurrere med dem paa Grund af den lave Priis, da ere de netop ikke Lithografier efter Originaler, men Lithografier efter Lithografier. Selv om man kunde soutenere, at § 2 i sin yderste Fortolkning vilde gjøre § 3 overflødig, troer jeg dog, at det er en god Bestemmelse, da den giver Bestyttelsen, hvor Trangen til den praktisk ligger for.

Naar man har villet udvide Arveretten, da er dette et altfor ubetydeligt Spørgsmaal, til at det kunde give Anledning til nogen Diskussion. Naar jeg har indskrænket mig til at sætte „Enke eller Børn“, da er det, fordi det er dem, for hvilke den afdøde Kunstner havde at sørge og nærmest havde Interesse. Bilskaarlig er i ethvert Tilfælde den Udvidelse, Udvalget har foreslaaet; thi efter den ærede Ordførers Standpunkt maatte han komme til at medtage hele Arvegangsordenen, navnlig indtil Sideliniens 7de Led. Den er altsaa i alt Fald vilkaarlig. Jeg troer, at man godt kan lade sig nøie med det, der i Udkastet er foreslaaet; det er den praktiske Deel af Sagen. Men jeg skal ikke gjøre Indbenning herimod. Hvad derimod Udvidelsen fra 10 Aar til 30 Aar angaaer, maa jeg bestemt modsætte mig den.

Jacobæus: Den ærede Ordfører har ganske Ret i, at man ogsaa maa ansee det for ønskeligt, at der ved Affattelsen af § 2 bliver taget Hensyn til, at Kunstværker kunne eftergjøres og mangfoldiggjøres ved Hjælp af kemiske og galvaniske Kræfter. Jeg troer derfor ogsaa, det vilde være rigtigt, at Paragrafens første Punktum endte med Ordet „Virksomhed“ i 8de Linie, og at Resten af det: „saasom ved Fotografi eller Afstøbning“ enten saldt bort, eller ogsaa, at der efter „Afstøbning“ kom til at staae: „eller ved kemiske og galvaniske Kræfter“. Jeg skal ved samme Leilighed til-

lade mig at gjøre opmærksom paa en lille Forandring, som jeg mener der burde foregaae i Paragrafen, nemlig med Hensyn til Ordet „offentliggjøre“ i 6te Linie. Jeg antager nemlig ikke, at man offentliggjør noget Kunstværk ved Fotografi eller Afstøbning, men at man derimod mangfoldiggjør eller forfoldiggjør det. Dette Ord bør derfor efter min Mening omskrives.

Christensen: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet i denne Sag; imidlertid forekommer det mig, at den Omstændighed, at den ærede Ordfører staaer ene med et Forslag, paa hvilket jeg maa lægge stor Vægt, opfordrer til idetmindste kortelig at udtale, hvorfor jeg fra mit Standpunkt ganske maa slutte mig dertil. Jeg sigter naturligviis til den ærede Ordførers Forslag om, at den 10 Aars Ret skal udvides til 30 Aar for Kunstnere ligesaa vel som for Forfattere. Jeg maa nu tilstaae, at jeg i og for sig ikke formaaer at see, hvad Ret Forskjel der skulde være tilstede imellem Forfattere og Kunstnere, som navnlig skulde kunne med Tøie foranledige, at man stillede Kunstneren under et saa lidet gunstigt Forhold i Sammenligning med Forfatteren. Ja, jeg vil oprigtig tilstaae, at jeg baade efter Forholdets Natur, og naar jeg seer hen til, hvad saa godt som alle Landes Lovgivning har anerkjendt, vilde ansee det for Noget, der nærmede sig til at være en Plet paa vor Lovgivning, dersom vi 1862 kunde ville etablere en Forskjel i dette Punkt som den, Ministeriet har foreslaaet os. Man komme heller ikke og sige, at 10 Aar er en meget tilstrækkelig Tid. Jeg troer, at det for mange af os maa være bitterligt, at netop for Kunstnere hændes det kun altsfor ofte, at deres Gjerning først levende paastjønnes, naar de ere døde, og at derhos, hvad deres Efterlevende, deres Nærmeste angaaer, ikke Mange ere ugunstigere stillede, ikke Mange trænge mere til Bestyttelse end netop disse. Jeg kan heller ikke see, at Publikum derved steer nogen Uret; tværtimod, er en saadan Bestyttelse retfærdig i og for sig, som jeg antager den er,